

P O S T A N O W I E N I E

Na podstawie art. 123 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. 2000r. nr 98, poz. 1071 ze zm.) w związku z art. 63 ust. 1 i 4, a także art. 66 i art. 68 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2008r. Nr 199, poz. 1227 ze zm.), oraz § 3 ust. 1 pkt. 43 lit a i d, Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010r Nr 213 poz. 1397) po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA w Warszawie oddział w Sanoku reprezentowane przez Pana Mariusza Słysz – głównego specjalistę ds. poszukiwania złóż w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na poszukiwaniu i rozpoznawaniu złóż ropy naftowej i gazu ziemnego połączone z robotami geologicznymi wykonywanymi przy użyciu dynamitu oraz wykonywanie otworów wiertniczych o głębokości większej niż 1000m dla przedłużenia (uzyskania) koncesji „Przeworsk – Jarosław - Stubno” Nr 24/99/p.

P O S T A N A W I A M

- I. Nałożyć obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na poszukiwaniu i rozpoznawaniu złóż ropy naftowej i gazu ziemnego połączonego z robotami geologicznymi wykonywanymi przy użyciu dynamitu oraz wykonywanie otworów wiertniczych o głębokości większej niż 1000m dla przedłużenia (uzyskania) koncesji „Przeworsk – Jarosław - Stubno” Nr 24/99/p,
- II. Ustalić zakres raportu o oddziaływaniu na środowisko dla w/w przedsięwzięcia w zakresie przewidzianym w art. 66 z wyłączeniem ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko /Dz.U. z 2008r. Nr 199,poz. 1227 ze zm./ poprzez:
 1. opis planowanego przedsięwzięcia, a w szczególności:
 - a) charakterystykę całego przedsięwzięcia i warunki użytkowania terenu w fazie budowy i eksploatacji lub użytkowania,
 - b) główne cechy charakterystyczne procesów produkcyjnych,
 - c) przewidywane rodzaje i ilości zanieczyszczeń, wynikające z funkcjonowania planowanego przedsięwzięcia;
 2. opis elementów przyrodniczych środowiska objętych zakresem przewidywanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, w tym elementów środowiska objętych ochroną na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, póź. 1220 z późn. zm.);

3. opis istniejących w sąsiedztwie lub w bezpośrednim zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia zabytków chronionych na podstawie przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;
4. opis przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodjęcia przedsięwzięcia;
5. opis analizowanych wariantów, w tym:
 - a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego,
 - b) wariantu najkorzystniejszego dla środowiska wraz z uzasadnieniem ich wyboru;
6. określenie przewidywanego oddziaływania na środowisko analizowanych wariantów, w tym również w przypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, a także możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko;
7. uzasadnienie proponowanego przez wnioskodawcę wariantu, ze wskazaniem jego oddziaływania na środowisko, w szczególności na:
 - a) ludzi, rośliny, zwierzęta, grzyby i siedliska przyrodnicze, wodę i powietrze,
 - b) powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi, klimat i krajobraz,
 - c) dobra materialne,
 - d) zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków,
 - e) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-d;
8. opis metod prognozowania zastosowanych przez wnioskodawcę oraz opis przewidywanych znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko, obejmujący bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane, krótko-, średnio- i długoterminowe, stałe i chwilowe oddziaływania na środowisko, wynikające z:
 - a) istnienia przedsięwzięcia,
 - b) wykorzystywania zasobów środowiska,
 - c) emisji;
9. opis przewidywanych działań mających na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko, w szczególności na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru;
10. porównanie proponowanej technologii z technologią spełniającą wymagania, o których mowa w art. 143 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, póź. 150 z późn. zm.);
11. wskazanie, czy dla planowanego przedsięwzięcia jest konieczne ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania w rozumieniu przepisów ustawy Prawo ochrony środowiska, oraz określenie granic takiego obszaru, ograniczeń w zakresie przeznaczenia terenu, wymagań technicznych dotyczących obiektów budowlanych i sposobów korzystania z nich;
12. przedstawienie zagadnień w formie graficznej;
13. przedstawienie zagadnień w formie kartograficznej w skali odpowiadającej przedmiotowi i szczegółowości analizowanych w raporcie zagadnień oraz umożliwiającej kompleksowe przedstawienie przeprowadzonych analiz oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
14. analizę możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem;
15. przedstawienie propozycji monitoringu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy i eksploatacji lub użytkowania, w szczególności na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru;
16. wskazanie trudności wynikających z niedostatków techniki lub luk we współczesnej wiedzy, jakie napotkano, opracowując raport;
17. streszczenie w języku niespecjalistycznym informacji zawartych w raporcie, w odniesieniu do każdego elementu raportu;

18. nazwisko osoby lub osób sporządzających raport;
19. źródła informacji stanowiące podstawę do sporządzenia raportu.

III. Raport powinien określać, analizować i oceniać wpływ przedsięwzięcia na:

1. zasoby, twory i składniki przyrody, występujące na obszarze objętym przedsięwzięciem i w zasięgu możliwego oddziaływania, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U z 2009 r. Nr 151, póź. 1220, z późn. zm.);
2. cele i przedmioty ochrony obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty „Lasy Sieniawskie” (PLH180054), obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty „Dolina Dolnego Sanu” (PLH180020), obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty „Starodub w Pełkiniach” (PLH180050), obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty „Rzeka San” (PLH180007), oraz na przyrodę Sieniawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu, w odniesieniu do celów ich utworzenia i obowiązujących w granicach ww. obszarów zakazów, określonych w aktach prawnych na mocy których wyznaczono ww. formy ochrony przyrody.

Powyższa analiza winna również odnosić się do gatunków i ich siedlisk oraz siedlisk przyrodniczych, dla których ochrony wyznaczony jest obszar Natura 2000, integralności tego obszaru oraz spójności sieci Natura 2000.

IV. Ponadto raport powinien zawierać:

1. działania minimalizujące wpływ przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko przyrodnicze;
2. propozycje monitoringu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko przyrodnicze, na etapie jego realizacji oraz eksploatacji oraz nadzoru przyrodniczego;
3. opis analizowanych wariantów, w tym:
 - a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego,
 - b) wariantu najkorzystniejszego dla środowiska wraz z uzasadnieniem ich wyboru,
 - c) wariantu lokalizacyjnego;
4. określenie przewidywanego oddziaływania na środowisko analizowanych wariantów;
5. opis przewidywanych działań mających na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko, w szczególności na cele i przedmiot ochrony obszarów Natura 2000 oraz na integralność tych obszarów;
6. opis przewidywanych znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko.

U Z A S A D N I E N I E

Wnioskiem z dnia 23.01.2012r. (data wpływu 24.01.2012r.) Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa SA w Warszawie oddział w Sanoku reprezentowanego przez Pana Mariusza Słysz – głównego specjalistę ds. poszukiwania złóż, wystąpiło o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji dla przedsięwzięcia polegającego na poszukiwaniu i rozpoznawaniu złóż ropy naftowej i gazu ziemnego połączone z robotami geologicznymi wykonywanymi przy użyciu dynamitu oraz wykonywanie otworów wiertniczych o głębokości większej niż 1000m dla przedłużenia (uzyskania) koncesji „Przeworsk – Jarosław - Stubno” Nr 24/99/p. Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt. 43 lit a i d, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010r. Nr 213, poz. 1397 ze zm.), oraz na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2, ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko przedmiotowe zadanie zalicza się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których raport o oddziaływaniu na środowisko może być wymagany.

W związku z powyższym zgodnie z art. 63 ust. 1 w/w ustawy obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na

środowisko stwierdza w drodze postanowienia organ właściwy do wydania decyzji. Stosownie do art. 64 ust. 1 pkt. 1, przedmiotowy wniosek został przedłożony do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie, co do wydania opinii na temat potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia, a w przypadku jej stwierdzenia - określenia zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

W odpowiedzi tutejszy Urząd otrzymał pismo Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 07.02.2012r. znak: WOOŚ.4240.3.14.2012.JG-4, w którym wyraził opinię o konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Planowana inwestycja polegać będzie na poszukiwaniu i rozpoznawaniu złóż gazu ziemnego i ropy naftowej. Wykonywane prace będą obejmowały:

- w I okresie poszukiwawczym planuje się wykonanie zdjęcia sejsmicznego 3D o łącznej powierzchni 80 km².
- w II okresie poszukiwawczym, w nawiązaniu do uzyskanych wyników prac sejsmicznych zrealizowanych z I okresu poszukiwawczego podjęta zostanie decyzja o ewentualnym wykonaniu zdjęcia sejsmicznego 3D o łącznej powierzchni 60 km² lub dodatkowych uzupełniających profili 2D o długości 100 km, których zadaniem byłoby uszczegółowienie wykartowanych obiektów poszukiwawczych oraz odwiercenie 4 otworów poszukiwawczych do nawiercenia stropu prekambriu.
- prace sejsmiczne będą realizowane metodą mieszaną z użyciem wzbudzania dynamitowego (metoda dynamitowa) jak również nieinwazyjnego z punktu widzenia ochrony środowiska wzbudzania wibratorowego (metoda wibroiseis).

Prace sejsmiczne oraz wiertnicze prowadzone będą etapowo na przestrzeni 4-5 lat. Kolejność przewidywanych do realizacji prac poszukiwawczych uzależniona będzie od wyników prac analitycznych i studialnych.

Odwiercenie 4 otworów poszukiwawczych zostanie rozciągnięte w czasie tzn. planuje się wykonać 1 do max. 2 odwiertów w ciągu roku. Na terenie analizowanej koncesji w granicach obszaru Natura 2000 PLH180054 „Łasy Sieniawskie” liczba zaprojektowanych i wykonanych wierceń poszukiwawczych została ograniczona do maksymalnie 2 otworów wiertniczych. Otwory te nie będą wiercone w jednym roku. Pozostałe odwierty będą realizowane poza obszarem mającym znaczenie dla Wspólnoty „Łasy Sieniawskie”. Szczegółowa lokalizacja posadowienia otworów wiertniczych będzie możliwa po wykonaniu projektu prac geologicznych.

Całkowita powierzchnia obszaru koncesyjnego wynosi 796.32km².

Obszar objęty koncesją znajduje się w obrębie trzech jednostek fizycznogeograficznych:

- Pradolina Podkarpacka (512.51) jest bruzdą pomiędzy Pogórzem Strzyżowskim i Pogórzem Dynowskim oraz Podgórzem Rzeszowskim od południa, a Płaskowyżem Kolbuszowskim na północy, rozciągającą się od Doliny Dolnej Wisłoki po Dolinę Dolnego Sanu, z którą łączy się bez wyraźnej granicy. Do Pradoliny Podkarpackiej należy północno – wschodnia i centralna część obszaru omawianej koncesji. Tworzące tą jednostkę równiny akumulacji wodnej – w tym tarasy zalewowe, akumulacyjne i erozyjno – denudacyjne znajdują się na wysokości 185 – 210m n.p.m.
- Południowo – zachodnia część terenu należy do Podgórza Rzeszowskiego (512.52) tworzącego płaskie garby tego podgórza, zbudowane z ilów miocenkich, przykrywają piaski i gliny - czwartorzędowe oraz less. Wysokości nad poziomem morza dochodzą do 240 – 280m. Region ma charakter rolniczy, ale miejscami występują płaty lasów dębowo-grabowych.
- Północno – wschodni fragment koncesji wkracza na Płaskowyż Tarnogrodzki (512.49). Płaskowyż od północy jest ograniczony doliną Tanwi, od zachodu Doliną Dolnego Sanu, od południa Doliną Szklą. Płaskowyż jest zbudowany z ilów miocenkich, na których zalegają gliny i piaski czwartorzędowe przykryte lessem, w związku z tym gleby są na ogół urodzajne i region ma przeważnie charakter rolniczy. Wysokości

bezwzględne mieszczą się w granicach 220 - 280m n.p.m., w najwyższym punkcie dochodzą do 28 m n.p.m., wysokości względne 30-60m. Na północ od doliny Lubaczówki, między Sieniawą w dolinie Sanu, a Lubaczowem występuje rozległy kompleks wielogatunkowych, mieszanych Lasów Sieniawskich z rezerwatem Lupa (4,2ha). Część obszaru Lasów Sieniawskich leży w obszarze koncesji.

Prace sejsmiczne i wiertnicze prowadzone będą zgodnie z ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Dz. U. nr 163, poz. 981). W przypadku prowadzenia prac metodą dynamitową, prace prowadzone będą zgodnie z Planem Ruchu zatwierdzonym przez właściwy Urząd Górniczy.

Prace sejsmiczne prowadzone będą w oparciu o techniczny projekt prac a w przypadku metody dynamitowej także w oparciu o zatwierdzony Plan Ruchu zakładu górniczego. Sejsmiczna metoda refleksyjna pozwala na określenie przestrzennego położenia granic odbijających fale sejsmiczne i stosowana jest do rozwiązania problemów związanych z poszukiwaniem węglowodorów. Zastosowaną metodą wzbudzania będzie metoda vibratorowa oraz dynamitowa.

Przed rozpoczęciem właściwych prac w terenie – z odpowiednim wyprzedzeniem, jako pierwsza rozpocznie pracę ekipa geodetów wytyczając w terenie punkty wzbudzania i rejestracji drgań. Przy wyznaczaniu punktów wzbudzania stosuje się przepisy ogólne, zarządzenia wewnątrzzakładowe określające bezpieczne odległości od budynków mieszkalnych, infrastruktury wodno-kanalizacyjnej i gazowniczej oraz stref objętych ochroną. Na tej podstawie sporządzony zostanie szczegółowy plan polowy szkic sytuacyjny wyznaczonych punktów, na którym uwidocznione są również drogi dojazdu, linie energetyczne wysokiego i niskiego napięcia, ukryte urządzenia podziemne, tory kolejowe, zbiorniki itp. znajdujące się na linii i w bezpośrednim sąsiedztwie projektowanych profili. Drgania gruntu, wywołane przez vibratory lub detonację dynamitu rejestrowane są przez ustawione na powierzchni i rejestratory (geofony) i przekazywane do aparatury sejsmicznej. W aparaturze tej są one rejestrowane w postaci cyfrowej, która umożliwia dalsze ich przetwarzanie i interpretację.

W przypadku metody vibratorowej fala sejsmiczna jest wywoływana przez zespół 3-4 sprzężonych ze sobą i ustawionych wzdłuż linii profilu vibratorów (samojezdnych urządzeń do wzbudzania drgań). Drgania o częstotliwości 6 – 120 Hz przenoszone są do gruntu przez płytę vibratora w czasie około 10 - 16 s (1 sweep). Na każdym punkcie wzbudzanych jest ok. 12-16 sweepów. Cały cykl pomiarowy na jednym punkcie trwa około 5 minut. Wszelka łączność pomiędzy aparaturą rejestrującą fale sejsmiczne, a vibratorami odbywa się drogą radiową w zakresie fal przydzielonych przez Państwową Inspekcję Radiową. Teren zajęty każdorazowo dla potrzeb wzbudzania i zarejestrowania fali sejsmicznej wynosi około 100m² (tj. około 35 x 3 m). W zależności od metodyki prac polowych odległości pomiędzy punktami wzbudzania mogą wynosić 15 – 50m.

W przypadku metody dynamitowej fala sejsmiczna jest wywoływana poprzez eksplozję dynamitu w specjalnie przygotowanym otworze o średnicy ok. 80 mm, na głębokości do 4 m. Wielkość stosowanych ładunków zależy od warunków geologicznych, w przeważającej części wynosi 0,5 – 1,5kg. W zależności od metodyki prac polowych odległości pomiędzy punktami wzbudzania mogą wynosić 25 – 50 m. Na omawianym obszarze planuje się wzbudzanie w płytkich otworach wierconych ręcznie przy użyciu penetrometrów (ręczne urządzenia wiertnicze). Niezbędny sprzęt wiertniczy, materiały wybuchowe będą wnoszone na punkty wzbudzania, a miejsce po eksplozji zostanie przywrócone do stanu pierwotnego.

Wyróżnia się dwa warianty badań sejsmicznych: sejsmika 2D i sejsmika 3D. Sejsmika dwuwymiarowa (2D) – po wzbudzeniu drgań rejestracja odbywa się poprzez odbiorniki (geofony) rozłożone wzdłuż określonej linii – profilu sejsmicznego o długości ok. 3 – 6km, natomiast w przypadku sejsmiki trójwymiarowej (3D) rejestracja odbywa się na określonym obszarze o powierzchni średnio 4 – 5 km².

Przy planowanych pracach odległości pomiędzy profilami mogą wynosić 0,5 - 2,5km. Szacunkowy postęp prac polowych zależy od dostępności terenu – określony na podstawie prac prowadzonych w podobnych warunkach terenowych wynosi około 80 - 90 rejestracji na 10 godzinny dzień pracy, co daje ok. 35 km na miesiąc w przypadku

badan 2D i 25 km² w przypadku badan 3D.

Do obiektów towarzyszących, niezbędnych do funkcjonowania grupy sejsmicznej należy baza samochodowa – zagrodzony i dozorowany plac wydierżawiony na okres prac terenowych. Na terenie bazy samochodowej garażowane będą wibratory oraz samochody ciężarowe. Baza samochodowa będzie zlokalizowana poza terenami chronionymi, najczęściej są to tereny już zagospodarowane (istniejące utwardzone place, parkingi, tereny przemysłowe), które znajdują się w najbliższym otoczeniu obszaru prac. W trakcie lokalizacji prac sejsmicznych, dla potrzeb komunikacji, przemieszczania się pojazdów geofizycznych, wykorzystywana będzie istniejąca sieć dróg bitych, polnych oraz duktów leśnych.

Prace wiertnicze prowadzone będą zgodnie z Planami Ruchu zatwierdzonymi przez Urząd Górniczy. Teren wiertni zajmował będzie obszar ok. 1,0 -1,5ha. Prace wiertnicze składać się będą z 4 etapów: montażu, wiercenia, zabiegów specjalnych i likwidacji.

1. Prace montażowe obejmują: budowę drogi dojazdowej, niwelację terenu, podłączenia do linii energetycznej, wodociągowej lub budowę studni, montaż urządzenia wiertniczego, rozmieszczenie zaplecza magazynowo-technicznego.
2. Prace wiertnicze otworów mogą być prowadzone przy pomocy urządzeń wiertniczych o napędzie spalinowym np.: F 400 – 4 DH, SKYTOP BREWSTER TR 800, KREMKO K-900 i urządzeń wiertniczych o napędzie spalinowo - elektrycznym – np.: IRI E 1200, NATIONAL 110 UE. Prace powyższe obejmują proces wiercenia, zarurowania i cementowania.
3. Zabiegi specjalne dotyczą udostępnienia i opróbowania złoża. Prace polegają na perforacji strefy złożowej i uaktywnieniu złoża przez zastosowanie zabiegów intensyfikacyjnych jak np.: szczelinowanie lub przemywanie w celu oczyszczenia strefy perforacji specjalnymi płynami przemywającymi.
4. Likwidacja i demontaż uwarunkowane są decyzją dalszego wykorzystania otworu. W przypadku dalszej przydatności odwiertu do późniejszej eksploatacji następuje jego zagłowiczenie i zabezpieczenie. W przypadku negatywnego wyniku prób złożowych otwór zostanie zlikwidowany przez wykonanie korków cementowych celem oddzielenia horyzontów wodonośnych oraz horyzontów perspektywicznych z punktu widzenia nasycenia węglowodorami. Następnie wykonywany jest demontaż urządzenia wiertniczego i elementów zabudowy terenu wiertni. Równocześnie przeprowadzana jest rekultywacja terenu. Wykonane dla potrzeb wiertni ujęcie wody może być przekazane do użytkowania lokalnego lub zlikwidowane.

Na okres prac wiertniczych w miarę potrzeb wybudowana zostanie droga dojazdowa do wiertni, którą poruszać się będą pojazdy obsługujące działalność wiertni: samochody dostawcze, sprzęt specjalistyczny, pojazdy dozoru i nadzoru geologicznego i górniczego oraz pracownicy wiertni.

W obrębie obszaru wnioskowanej koncesji „Przeworsk – Jarosław – Stubno” występują następujące formy ochrony przyrody:

- obszary Natura 2000 utworzone w ramach europejskiego systemu ochrony wybranych elementów przyrody: Starodub w Pełkiniach PLH 180050, Rzeka San PLH 180007, Dolina Dolnego Sanu PLH 180020, Lasy Sieniawskie PLH 180054,

Starodub w Pełkiniach PLH180050 (Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk)

Obszar usytuowany jest koło Jarosławia, na granicy Pradoliny Podkarpackiej i Doliny Dolnego Sanu. Tworzy go zwarty kompleks łąk położonych pomiędzy miejscowościami Pełkinie, Ujezno, Jagiełła i Rozbórz. Główny cel ochrony w obszarze stanowi liczna populacja (ponad 1000 osobników) staroduba łąkowego *Ostericum palustre*. Roślina wymienione w Załączniku II Dyrektywy Rady 92/43/EWG. Roślina zasiedla tu rozległe powierzchnie łąk, koncentrując się przede wszystkim na łąkach zmiennowilgotnych ze związku Molinion, we wschodniej części

obszaru. Obszar stanowi miejsce występowania dobrze zachowanych i bogatych florystycznie łąk trzęślicowych oraz łąk świeżych i mokrych.

Rzeka San PLH18007 (Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk) Obszar obejmuje odcinek środkowego Sanu położony pomiędzy Sanokiem i Jarosławiem. Jest to wartościowy przyrodniczo odcinek dużej podgórskiej rzeki o naturalnych brzegach i słabo przekształconym korycie. Ważna ostoja wielu gatunków ryb cennych z ochroniarskiego i gospodarczego punktu widzenia, zasiedlona m.in. przez zdecydowanie największą w kraju populację kielbia Kesslera, stanowiącą przypuszczalnie około 80% całej populacji tego gatunku na obszarze Polski. W części rzeki położonej poniżej Przemyśla liczny jest kielb białopłetwy i boleń. Łącznie stwierdzono tu występowanie 8 gatunków ryb z Załącznika II Dyrektywy Rady 92/43/EWG. Występuje tu także liczna i stabilna osiadła populacja certy oraz jedna z najliczniejszych w Polsce populacji piekielnicy.

Główne źródło zagrożenia stanowi przede wszystkim intensywna eksploatacja kruszywa, która powoduje zanikanie kamienistych tarłisk litofilnych gatunków ryb, do których należy większość najcenniejszych tutejszych gatunków. Poważne zagrożenie stanowi też bardzo rozpowszechnione kłusownictwo, zanieczyszczenia wód przez spływ z pól i domowych gospodarstw, potencjalnym zagrożeniem jest regulacja rzeki.

Dolina Dolnego Sanu PLH180020 (Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk)

Obszar obejmuje najciekawsze i najbardziej cenne przyrodniczo fragmenty doliny Dolnego Sanu na odcinku Jarosław - Ujście. Dolina dolnego Sanu to druga obok doliny Wisły centralna dolina Kotliny Sandomierskiej. Na tym odcinku rzeka ma kierunek SE-NW, dolina ma szerokość 7-15 km i cechuje ją rzeźba typowa dla rzek w stadium dojrzałym. Zasadniczymi elementami jej budowy są: szerokie holocenijskie dno doliny oraz równie obszerna terasa plejstocenijska. W obrębie holocenijskiego dna występują dwa poziomy terasowe. Są nimi niższa terasa zalewowa (łęgowa) i wyższa terasa rędzinna. Współczesny San, pomimo regulacji, cechuje się procesem korytowym właściwym rzekom roztokowym. W okresie niskich stanów wód rzeka tworzy piaszczyste odsypy w postaci plaż i ławic. Do obszaru włączony jest również fragment stromego zbocza doliny w okolicach Zarzecza i Krzeszowa. W dolinie dominuje krajobraz rolniczy. Celem ochrony w obszarze jest zachowanie mozaiki siedliskowej charakterystycznej dla większych dolin rzecznych. Zidentyfikowano tu łącznie 14 typów siedlisk przyrodniczych z Załącznika I Dyrektywy Siedliskowej. Największe znaczenie mają kompleksy zbiorowisk przykorytowych (łęgi wierzbowe, ziołorośla i pionierska roślinność na piaszczystych odsypach i namuliskach). Istotną rolę w dolinie odgrywają także różnego typu ekstensywnie użytkowane łąki wymienione w Załączniku I Dyrektywy Rady 92/43/EWG (6510 niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*), 6410 zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (*Molinion*), 6440 łąki selemicowe (*Cnidion dubii*) oraz, szczególnie w północnej części obszaru, liczne starorzecza z bogatą florą wodną. Młode strome zbocza w okolicach Zarzecza i Krzeszowa, poza roślinnością ciepłolubną, obfitują w wysięki i wypływy wód podziemnych, na których wykształciły się łęgi olszowe z masowym udziałem skrzypu olbrzymiego. Na suchych łąkach i pastwiskach oraz na krawędziach erozyjnych wykształcają się ciekawe zbiorowiska kserotermiczne. Florę i faunę cechuje znaczne bogactwo, wykazano tu 19 gatunków z Załącznika II DS. Występują tu istotne na poziomie regionalnym populacje modraszek teleius *Maculinea teleius*, modraszek *Maculinea nausithous*, wydra europejska *Lutra lutra* i boleń *Aspius aspius*. W dolinie występują również takie gatunki jak storczyk cuchnący *Orchis coriophora*, róża francuska *Rosa gallica*, pięciornik skalny *Potentilla rupestris*, powojnik prosty *Clematis recta*, kotewka orzech wodny *Trapa natans* czy modliszka zwyczajna *Mantis religiosa*. Obszar stanowi także istotny korytarz ekologiczny w tym dla ichtiofauny. Wody rzeki San i jej dopływów są siedliskiem cennych gatunków ryb z Załącznika II Dyrektywy Siedliskowej. Dorzecze Sanu objęte jest krajowym programem restytucji ryb wędrownych (certy, troci wędrowniej, łososia i jesiotra ostronosego) zaś jej dopływy na tym odcinku są wymieniane jako jedne z cieków dorzecza o walorach kwalifikujących je jako potencjalne tarliska anadromicznych ryb wędrownych i siedlisko ryb prądolubnych o znaczeniu europejskim.

Najważniejsze zagrożenia dla obszaru to:

- intensyfikacja rolnictwa oraz zaniechanie użytkowania łąk i pastwisk,
- intensyfikacja gospodarki rybackiej w starorzeczach,
- zalesianie łąk i nieużytków,
- niewłaściwa gospodarka leśna (np. sośniny w międzywalu),
- zmiany własności z państwowej na prywatną (starorzeczka),
- zabudowa nad brzegami i eutrofizacja starorzeczy,
- osuszanie terenu - konserwacja infrastruktury melioracyjnej, brak zastawek w rowach melioracyjnych, przy obecnych suchych latach ma duży wpływ na wilgotność łąk oraz wysokość zwierciadła wody w starorzeczach,
- brak dobrze zorganizowanego systemu pozbywania się ścieków komunalnych,
- neofityzacja,
- pożary,
- kłusownictwo,
- potencjalnie - dalsza zabudowa i zwężanie koryta mogą doprowadzić do: pogłębiania koryta, skutkiem czego będzie przesuszenie doliny, zaburzenia korzystnego układu przestrzennego siedlisk (łęgi wierzbowe - piaszczyste odsypy); intensywna eksploatacja kruszywa, która powoduje zanikanie kamienistych zwirowych tarlisk litofilnych gatunków ryb, do których należy większość najcenniejszych tutejszych gatunków.

Lasy Sieniawskie PLH180054 (Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk)

Obszar "Lasy Sieniawskie" to zwarty kompleks leśny o powierzchni około 220 km², leżący na Płaskowyżu Tarnogrodzkim. W ramach sieci Natura 2000 stanowi specjalny obszar ochrony siedlisk. Lasy wchodzące w skład obszaru zarządzane są przez trzy nadleśnictwa: Sieniawa, Oleszyce i Radymno. Powierzchnia terenu jest bardzo zróżnicowana. Posiada znaczną liczbę cieków i miejsc zabagnionych. Z tego powodu obszar ten jest w wielu miejscach trudno dostępny, a gospodarka leśna jest tam utrudniona. Sprzyja to zachowaniu bardziej naturalnego składu gatunkowego drzewostanów. Uwarunkowania te są korzystne dla bytowania wielu rzadkich gatunków ssaków, ptaków, a także bezkręgowców. Obszar jest ważną ostoją populacji wilka liczącej 6-8 osobników, która należy do odrębnej genetycznie subpopulacji występującej w Kotlinie Sandomierskiej i na Roztoczu. Stwierdzono tu obecność dwóch osiadłych watah (grup rodzinnych) wilków. Stanowi to 15% liczącej około 50 osobników populacji bytującej w kontynentalnej części województwa podkarpackiego, oraz 1% populacji krajowej tego gatunku. Ponadto w obszarze występuje dość licznie bóbr (10-15 osobników) oraz wydra (około 40 osobników). Spośród nietoperzy obserwowano tu nocka rudego i borowca wielkiego. Ponadto stwierdzono rzadki gatunek bezkręgowca: pachnicę dębową. Występuje tu około 158 gatunków ptaków, z czego 37 to gatunki z Załącznika I Dyrektywy Ptasiej. Między innymi stwierdzono tu gniazdującą populację bociana czarnego, trzmielojada, orlika krzykliwego, derkacza, puchacza, puszczyka uralskiego, dzięcioła zielonosiwego, dzięcioła białoszyjnego i muchołówki białoszyjej. Na występujących w Lasach Sieniawskich żyznych glebach dominują lasy mieszane (około 60% powierzchni). Drugie w kolejności są bory oraz fragmenty olsów. Spośród siedlisk z załącznika I Dyrektywy Siedliskowej największą powierzchnię (łącznie 1764ha) zajmuje grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (*Galio-Carpinetum*, *Tilio-Carpinetum*), kwaśne buczyny niżowe i żyzne buczyny (*Luzulo-Fagenion*, *Dentario glandulosae-Fagenion*, *Galio odorati-Fagenion*)[611ha], łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnion glutinoso-incanae*) [580ha]. Występują tu również bory i lasy bagienne (*Vaccinio uliginosi-Betuletum pubescentis*, *Vaccinio uliginosi-Pinetum*, *Pino mugo-Sphagnetum*, *Sphagno girgensohnii-Piceetum*), brzoźowo-sosnowe bagienne lasy borealne, olsy źródłiskowe, łęgowe lasy dębowo-wiązowo-jesionowe (*Ficario-Ulmetum*) oraz zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (*Molinion*), niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*).

Z roślin chronionych stwierdzono tu m.in. występowanie trzech storczyków: stoplamka plamistego *Dactylorhiza maculata*, listery jajowatej *Listera ovata* oraz gnieźnika leśnego *Neottia vidua-avis*, dwóch gatunków widłaków: widłaka

jałowcowatego *Lycopodium annotinum* i widłaka goździstego *Lycopodium clavatum* oraz przylaszczki pospolitej *Hepatica nobilis*, wawrzynka wilczeliko *Daphne mezereum* i ciemniźnicy zielonej *Veratrum lobelianum*.

- Obszary Chronionego Krajobrazu: Sieniawski

Sieniawski Obszar Chronionego Krajobrazu.

Sieniawski Obszar Chronionego Krajobrazu obejmuje tereny położone w północnej części województwa podkarpackiego. Ogólna jego powierzchnia wynosi 52 408 ha. Dominują tu Lasy Sieniawskie, będące częścią Puszczy Sandomierskiej. Na żyznych glebach części wschodniej występują lasy mieszane i bory nadające krajobrazowi niepowtarzalne piękno dzięki znacznej różnorodności form. Wiodącym gatunkiem w tym zbiorowisku jest sosna pospolita i dąb szypułkowy. W zachodniej części przeważa krajobraz kulturowy z doliną Sanu i Lubaczówki z bardzo ciekawą roślinnością. Występują tu synantropy północnoamerykańskie tj. aster amerykański i wirginijski. Na łąkach koło Sieniawy - kosaciec syberyjski, goździk pyszny, goryczka wąskolistna i pełnik europejski. Fauna ma charakter wybitnie nizinny. Z ssaków można spotkać: łosia, borsuka, kunę leśną, orzesznicę; z ptaków: gadożera, pszczołojada, kobuza, bociana czarnego, remiza; z płazów: ropuchę zieloną i paskówkę. Ciekawie reprezentuje się obszar pod względem ichtiologicznym. W rzekach występują: sazan, sandacz, sum, sumik karłowaty, wzdregę i ciernik.

- Rezerwat: Szachownica Kostkowa w Stubnie, Starzawa.

„Szachownica Kostkowa w Stubnie”

Jest to rezerwat o powierzchni 13,63ha. Utworzono go w 2001 roku - powołany został Rozporządzeniem Wojewody Podkarpackiego z dnia 15 maja 2001 r. (Dz. Urz. Woj. Podkarpackiego z dnia 31 maja 2001 r., Nr 38; poz. 642). Przedmiot ochrony (wg aktu powołującego) jest stanowisko szachownicy kostkowej. Rezerwat powstał właśnie w celu ochrony tej bardzo rzadkiej rośliny, która w Polsce rośnie jedynie na kilku stanowiskach. Wiosną oprócz kwitnącej szachownicy można tu podziwiać pełniki europejskie, a jesienią – kwitnące zimowity jesienne. Rezerwat ten położony jest poza gruntami Nadleśnictwa Jarosław, jedynie w obrębie terytorialnym Nadleśnictwa. Znajduje się on w gminie Stubno, na łąkach wsi Stubno. Rezerwat przylega do lasu i rozległych stawów rybnych w Starzawie. Grunty, na których leży stanowią własności Skarbu Państwa, w zarządzie Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa.

„Starzawa”-

Jest to rezerwat – leśny, obejmujący teren gminy Stubno. Powierzchnia wg aktu powołującego - 196,56 ha. Dokument powołujący - Rozp. Woj. Podkarpackiego z dn. 5 VIII 2003 r. (Dz. Urz. Woj. Podkarpackiego 03.83.1463). Przedmiot ochrony (wg aktu powołującego) - fragment lasów łęgowych, a w szczególności rzadki na terenie Pradoliny Podkarpackiej, dobrze wykształcony zespół łągu wiązowo-jesionowego ze stanowiskiem szachownicy kostkowej w runie i okazałymi egzemplarzami wiązków. W rezerwacie tym łąg wiązowo-jesionowy zajmuje 150ha, czyli prawie 80% powierzchni rezerwatu. Las łągowy charakteryzuje się złożoną strukturą oraz bogactwem florystycznym. Drzewostan tworzą tu: dąb szypułkowy, jesion, olsza czarna i wiąz pospolity. Warstwa krzewów jest gęsta; złożona głównie z czerechy, bzu czarnego, leszczyny i trzmieliny zwyczajnej. Obok łągu wiązowo-jesionowego w rezerwacie możemy podziwiać również cenne ze względów przyrodniczych – grądy subkontynentalne oraz łągi jesionowo - olszowe. Rezerwat trudno jest to teren bardzo podmokły, i często występują bagniska i śródleśne oczka wodne. W rezerwacie rośnie wiele okazałych wiązków o charakterystycznych napływach korzeniowych. Spotyka się tu również wiekowe dęby. Wiele z egzemplarzy tych drzew spełnia kryteria pomników przyrody m.in. ponad 100-letnie wiązki pospolite. Rezerwat odznacza się dużym bogactwem florystycznym – występuje tu 245 gatunków roślin naczyniowych, w tym 10 gatunków chronionych oraz 5 gatunków w flory górskiej. Największą osobliwością florystyczną rezerwatu jest szachownica kostkowata. Z rzadszych roślin chronionych, które można podziwiać w rezerwacie, należałoby wymienić ciemniźnicę zieloną, zimowit jesienny i wawrzynek wilczeliko.

Analiza i ocena możliwego oddziaływania powinna uwzględniać wszystkie przedsięwzięcia zrealizowane i planowane do realizacji, mogące oddziaływać w sposób skumulowany. Powinna również zostać oparta na aktualnych

danych (źródłach naukowych), a w przypadku ich braku na stosownej inwentaryzacji przyrodniczej na podstawie przyjętych w nauce metod badawczych umożliwiających interpretację wyników i obejmującej chronione gatunki roślin i zwierząt oraz chronione siedliska przyrodnicze. Zakres inwentaryzacji powinien zostać dostosowany do skali i zasięgu oddziaływań, jakie mogą wystąpić.

Raport powinien być sporządzony w sposób wyczerpujący, zgodnie z wszystkimi wymogami prawa krajowego i wspólnotowego oraz wytycznymi i innymi dokumentami opracowanymi przez właściwe instytucje krajowe, w oparciu o rzetelne i aktualne dane raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jest podstawą ustaleń, w formie decyzji, środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia, toteż niezbędnym jest, aby określał w sposób jednoznaczny uwarunkowania, o których mowa w art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Biorąc pod uwagę powyższe Wójt Gminy Wiązownicy postanowił nałożyć obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko dla w/w przedsięwzięcia w zakresie ustalonym w art. 66 ustawy z dnia 3 października 2008r o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2008r. Nr 199,poz. 1227),

Mając na względzie powyższe należy orzec jak sentencji postanowienia.

POUCZENIE

Na postanowienie przysługuje zażalenie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Przemyślu, za pośrednictwem Wójta Gminy Wiązownicy w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

[Handwritten signature]
WÓJT
Marian Jerzy Ryznar

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie, Al. J. Piłsudskiego 38, 35-001 Rzeszów;

Otrzymują:

1. PGNiG SA w Warszawie oddział w Sanoku, Sanok ul Sienkiewicza 12, 38-500 Sanok;
2. PGNiG Dział Projektowania i Dokumentowania Prac Geologicznych w Jasle, Jasło ul Asnyka 6, 38-200 Jasło;
3. Strony według wykazu poprzez obwieszczenie;
4. A/a;

MB/MB